

Arrest

nr. 278 516 van 10 oktober 2022
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DURNEZ en E. GOFFIN
Waversebaan 134 A
3050 OUD-HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, diende op 30 november 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 mei 2022, met kennisgeving op 22 juni 2022, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2020 werd ingediend door :

Y., A. (...)

nationaliteit: Turkije

geboren te Yildizeli op (...).1978

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij reeds sinds 2003 in België zou verblijven en het Belgisch grondgebied niet verlaten zou hebben. In het administratief dossier is er geen enkel stuk vanaf 2003 tot oktober 2010 terug te vinden, evenmin als van juli 2013 tot oktober 2018. Betrokkene legt diverse getuigenverklaringen voor die zijn ononderbroken verblijf zouden moeten staven. Echter, deze getuigenverklaringen kunnen niet weerhouden worden. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien zijn ze afkomstig van kennissen en vrienden van betrokkene waardoor ze niet als objectieve bronnen kunnen beschouwd worden. De loutere verklaringen van derden dat betrokkene in België zou verbleven hebben, is onvoldoende om als bewijs aanvaard te worden dat betrokkene hier effectief ononderbroken verbleef, dit kan aldus niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Turkije een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven of gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale of gezinsrelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat betrokkene sociale contacten kon opbouwen; betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor hij geen familieleden meer zou hebben die niet langer in Turkije zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat betreft het feit dat betrokkene zijn zus in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene vermelding dat artikel 3 EVRM dient te primeren wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene stelt dat de aanvraag in zijn land van oorsprong indienen een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken, hij legt echter geen bewijzen voor van het disproportioneel nadeel dat hij zou hebben door af te reizen naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene dient minstens een begin van bewijs voor te leggen waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om af te reizen naar zijn herkomstland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene werkbereid is en dat hij twee attesten toevoegt van potentiële werkgevers, dat hij bereid is overal te werken indien hij beschikt over een verblijfsvergunning, dat betrokkene de Nederlandse taal reeds machtig zou zijn, dat hij tal van contacten heeft met Belgen en met personen met een legaal verblijf, dat er sprake is van sociale verankering, dat er sociale binding aanwezig zou zijn, dat betrokkene zijn uiterste best heeft gedaan zich te integreren in de Belgische samenleving) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Eveneens op 19 mei 2022, met kennisgeving op 22 juni 2022, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Y., A. (...)

geboortedatum: (...).1978

geboorteplaats: Yildezeli

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn óm er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur houdende o.a. de verplichting, voor de administratieve overheid om bij het nemen van de beslissing alle pertinente elementen van de zaak in overweging te nemen”.

Het middel luidt als volgt:

“5. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zou vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure;

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 stipuleert dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Bovendien is de Raad van State in het kader van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, van oordeel dat de redenen waarom verzoeker de aanvraag niet in zijn land van herkomst indient, dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen van zijn aanvraag (RvS 9 april 1998, nr 73.025, R.D.E., nr 97, p. 69-72).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag weigert zij ten onrechte rekening te houden met de redenen die, naast gegrondheidsredenen, ook ontvankelijkheidsredenen uitmaken.

Verzoeker heeft a.d.h.v. verschillende redenen (en d.m.v. verschillende stukken) uiteengezet en aangetoond dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Turkije. Hij verblijft al sinds 2003 in België en heeft hier zijn privé en gezinsleven opgebouwd. Het is voor hem dan ook bijzonder moeilijk om in Turkije de aanvraag in te dienen en de beslissing af te wachten (met een behandelingstermijn van +- 1 jaar).

De motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken komt erop neer dat verzoeker een totale onmogelijkheid / overmacht moet aantonen.

6. Nochtans heeft de Raad van State verschillende keren beslist dat het niet behoort aan de vreemdeling om een geval van totale onmogelijkheid of overmacht aan te tonen (C.E., arrêt n° 51813, 28/02/1995; arrêt n° 60962, 11/07/1996, TVR, 1997, p. 385; C. E. 9/04/1998, n° 73025, R. D. E., 1998, 97, p. 69 ; CE 10/04/1998, R. D. E., 1998, n° 97, p.73; arrest dd. 23/05/2000, n° 87462; C.E. 06/03/2001, RDE, n° 113.217; CE 06/01/2000, RDE, 2000, n° 109, 278; CE 3010611998, n° 74880 C.E., n° 89.242, 9 août 2000; C. E., n° 89.742, 21 septembre 2000; Rvst arrest n° 107294 van 04/06/2002, Rvst n° 105622 17/04/2002).

De Dienst Vreemdelingenzaken die als administratieve overheid weliswaar een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, is evenwel absoluut gehouden te motiveren in welke mate de motieven die worden aangehaald en die desgevallend eveneens tegelijkertijd motieven ten gronde uitmaken, niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt die het bijzonder moeilijk maken voor de verzoekende partij om de aanvraag in het land van herkomst te doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te doen. Deze stuk voor stuk ernstige en constitutieve elementen werden zonder enige motivering niet aanvaard, zonder aan te geven waarom en/of grondig te onderzoeken.

7. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de bevoegde administratie bij zijn analyse van het dossier enkel en alleen een onmogelijkheid in aanmerking heeft genomen en niet aangeeft waarom deze feiten niet zouden voldoen aan de notie zoals die in de rechtspraak is aanvaard, met name die omstandigheden die het zeer moeilijk maken om deze aanvraag in het land van herkomst te doen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing aldus in weerwil van de geciteerde rechtspraak de bepaling van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 verkeerdelijk restrictief blijft toepassen.

Zodoende dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient verzoeker een verblijfsmachtiging afgeleverd dient te worden.

2.1.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen.

In de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekende partij niet aantoont dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij heeft tevens toegelicht waarom zij van oordeel is dat uit de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle door de verzoekende partij aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij een in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet of onvoldoende heeft beantwoord.

In de tweede bestreden beslissing wordt de verzoekende partij vervolgens met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij een inhoudelijke kritiek naar voor brengt die is gericht tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de eerste bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij aan de hand van de in haar aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zoverre de verzoekende partij een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip "*buitengewone omstandigheden*", moet worden opgemerkt dat zij hiermee nog niet concreet aantoonde dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard. Ook met een loutere bewering dat de beoordeling van de ingeroepen elementen niet correct is, maakt de verzoekende partij nog niet aannemelijk dat er in de eerste bestreden beslissing een verkeerde invulling werd gegeven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*".

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij er verkeerdelijk aan voorbij gaat dat de elementen van lang verblijf en integratie, naast gegrondheidsredenen, ook ontvankelijkheidsredenen kunnen uitmaken. Deze elementen zijn volgens haar onterecht niet in rekening gebracht.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat de elementen van lang verblijf en integratie wel degelijk in rekening zijn gebracht. De voorziene motivering hieromtrent is ook ruimer dan de verzoekende partij voorhoudt.

In eerste instantie heeft de verwerende partij gemotiveerd dat de verzoekende partij geenszins bewijst dat zij sedert 2003, zoals de verzoekende partij beweert, ononderbroken in België verblijft. De verwerende partij motiveert dat loutere getuigenverklaringen onvoldoende zijn om als bewijs aanvaard te worden dat zij sinds 2003 ononderbroken in België zou verbleven hebben. De verzoekende partij weerlegt dit niet met haar betoog.

Daarenboven heeft de verwerende partij inderdaad geoordeeld dat de omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. De verwerende partij duidt dat deze om die reden in deze fase van de procedure niet behandeld worden, namelijk omdat ze de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Waar de verzoekende partij verder uit zeer oude rechtspraak van de Raad van State citeert om aan te geven dat een goede integratie toch een uitzonderlijke omstandigheid kan vormen, stelt de Raad dat de verwerende partij in principe kon stellen dat de elementen van integratie tot het gegrondheidsonderzoek van de aanvraag behoren. De verwerende partij verwijst daarbij naar het principe-arrest van de Raad van State waarin hij stelt dat elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden zijn, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De verwerende partij kon in de eerste bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. De Raad erkent dat in uitzonderlijke situaties elementen van integratie toch kunnen verhinderen dat de aanvraag in het buitenland wordt ingediend, maar dan komt het de verzoekende partij toe om op overtuigende wijze te concretiseren waarom die hechte banden met België verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. De verzoekende partij gaat niet in op de motivering in de eerste bestreden beslissing, maar herhaalt gewoon de elementen van integratie en houdt het bij het betoog dat al die elementen ontegenzeggelijk een uitzonderlijke omstandigheid vormen.

De verzoekende partij maakt gelet op het voorgaande met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij verkeerdelijk een restrictieve toepassing zou maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de motivering in lijn is met het standpunt van de Raad van State.

De verzoekende partij geeft met haar kritiek weliswaar aan dat zij dit anders beoordeelt, maar toont hiermee niet aan dat de gedane beoordeling van het bestuur onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde verblijfstermijn en elementen van integratie in beginsel niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden aanvaard, is zoals gesteld in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Er blijkt inderdaad ook niet dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de verzoekende partij rust. De verzoekende partij weerlegt ook geenszins het motief dat zij in het kader van haar aanvraag niet of onvoldoende heeft kunnen overtuigen dat zij sinds 2003 ononderbroken in België verblijft. Het gegeven dat hij hierin blijft volharden, maakt nog niet dat de gegeven motivering incorrect of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij geeft weliswaar aan te volharden in haar standpunt zoals uiteengezet in de aanvraag, maar hiermee weerlegt zij de ter zake in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling niet. De voorziene motieven worden geenszins onderuit gehaald.

De verzoekende partij houdt ten slotte ook verkeerdelijk voor als zouden de voorziene motieven van de eerste bestreden beslissing neerkomen op het vereisen van een onmogelijk te leveren bewijs of het aantonen van overmacht. Een incorrecte en te restrictieve toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan geenszins worden vastgesteld en wordt door de verzoekende partij niet concreet aannemelijk gemaakt.

Uit de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. De uiteenzetting in het verzoekschrift laat niet toe om vast te stellen dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“8. Aangezien het recht op een gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

De rechten op een privé- en gezinsleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden. Zo is inmenging enkel mogelijk op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd;

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft, maar dat dient te worden opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

De beslissing heeft derhalve haar beoordelingsmarge overschreden en heeft de rechten van verzoeker geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Diengaanse werd niet gemotiveerd. Derhalve dient aanvaard te worden dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald. Er bestaat ontegensprekelijk een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM tussen verzoeker en zijn gezin.

9. Aangezien het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en andere feitelijke “familiale” banden kan omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Gelet op het gegeven dat verzoeker sedert 2003 hier zijn leven heeft weten op te bouwen samen met familie en vrienden is er dus zeker onmiskenbaar sprake van een “familiale cel”. Dat verzoeker thans samenwoont met zijn zus, mevr. Yildiz Ozlem.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familierelatie tussen verzoeker en diens vrienden/familie. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze familieband in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Verzoeker heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Dat verzoeker in België een uitgebreid sociaal netwerk heeft gecreëerd, kennis van het Nederlands heeft.

Ter staving hiervan brengt verzoeker enkele bijkomende verklaringen bij van verschillende verenigingen waar hij lid van is:

- *Verzoeker is lid van de supportersvereniging Galatasaray Belgium. Met deze vereniging heeft hij deelgenomen aan verschillende activiteiten, waaronder een voetbaltoernooi in Luik en verschillende voetbaltrips. Verzoeker brengt hiervan verschillende foto's bij dewelke deze uitstappen kunnen bewijzen (STUK 3);*
- *Verzoeker is daarnaast ook lid van Antwerpen Zuid Jongerencentrum. Als lid van de vereniging neemt hij regelmatig deel aan verschillende socio-culturele activiteiten, en dit sinds 2004. Zo treedt hij vaak op als vrijwilliger. (STUK 4)*

Op basis van deze stukken dient tevens vastgesteld te worden dat verzoeker zich al sinds 2004 in België bevindt.

Aangezien verzoeker daarenboven in Turkije niemand heeft om op terug te vallen.

De DVZ stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat hij geen familieleden meer zou hebben in Turkije. Dat het bijzonder moeilijk is om bewijzen voor te leggen van iets dat men niet heeft. DVZ verwacht dat verzoeker over gaat tot het bewijzen van een negatief feit, hetgeen nagenoeg onmogelijk is.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van art. 8 EVRM.

10. Het familieleven, langdurig verblijf en verbondenheid met België in deze zaak kan niet betwist worden, zodat derhalve een belangenafweging vereist is.

Bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole dienen alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

In casu maakt men deze individuele toetsing niet noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

11. Aangezien verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker voor onbepaalde tijd uit zijn vertrouwde en opgebouwde omgeving wordt weggerukt.

Dat verzoeker nochtans met alle voorwaarden om hier te verblijven in orde is.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is.

12. Aangezien de aangevochten beslissing om deze redenen ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de werk-gezinsituatie van verzoeker, zodat men moeilijk kan stellen dat de beslissing dd. 19/05/2022 redelijk verantwoord is.

Dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en de beslissing dan dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de beslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast;

Dat in casu men kan stellen dat verwerende partij geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd. De beslissing is immers enkel gestoeld op algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd vanwege verwerende partij.

De beslissing dd. 19/05/2022 dient dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat zij sinds 2003 "samen met familie en vrienden" haar leven in België heeft opgebouwd en er dus "onmiskenbaar sprake [is] van een "familiale cel". Zij wijst er daarnaast op dat zij samenwoont met haar zus en spreekt over een centrum van sociale, familiale en economische belangen in België met een uitgebreid sociaal netwerk.

De verzoekende partij gaat er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat het EHRM in wezen twee criteria hanteert om het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven na te gaan, namelijk het bestaan van een bloed- of aanverwantschap en de vereiste dat de familiale band voldoende "hecht" is. Er moet sprake zijn van effectief beleefde en hechte persoonlijke banden. Specifiek wat de relatie tussen meerderjarige verwanten betreft, volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat deze relaties enkel als gezins- of familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van

bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gezins- of familielevens met haar vrienden in België. Dergelijke banden kunnen hooguit als privéleven onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft een mogelijke band met haar zus beperkt de verzoekende partij zich tot de melding dat zij in België samenwoont met haar zus. Hiermee toont zij allerm minst het bestaan aan van bijzondere banden van afhankelijkheid tussen hen beiden opdat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het enkele gegeven dat zij met haar zus samenwonen kan nog niet volstaan om een bijzondere band van afhankelijkheid aan te tonen. Nergens duidde zij in haar aanvraag waarom een bijzondere band van afhankelijkheid zou bestaan. Het kwam nochtans aan de verzoekende partij toe om, indien zij zich beriep op een gezins- of familieleven, dit met concrete bewijselementen aannemelijk te maken. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich op dit punt tot blote beweringen, zonder een begin van bewijs van een daadwerkelijke band van afhankelijkheid naar voor te brengen.

De verwerende partij merkt overigens terecht op in de eerste bestreden beslissing dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert en de verzoekende partij heeft in haar aanvraag niet geduid waarom dit problematisch zou zijn.

In zoverre de verzoekende partij in haar aanvraag wees op haar verblijf bij haar zus, dient te worden vastgesteld dat zij niet nader toelichtte waarom er sprake is van een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij benadrukte dat de verplichting om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert.

Inzake het ingeroepen netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, stelde de verwerende partij verder dat de verzoekende partij aan de hand van getuigenverklaringen onvoldoende kon aantonen dat haar belangen van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag een schending van artikel 8 van het EVRM kan betekenen. Zij stelde dat, in het geval van de verzoekende partij, een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het ingeroepen gezins- of privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij in België een gezins- of familieleven heeft dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Een belangenafweging hierover is dus niet vereist. Niettemin wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd in het kader van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Turkije een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven of gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale of gezinsrelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat betrokkene sociale contacten kon opbouwen; betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor hij geen familieleden meer zou hebben die niet langer in Turkije zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat betreft het feit dat betrokkene zijn zus in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij het bestaan van een privéleven in België als dusdanig niet betwist. De verzoekende partij stelt zo ook zelf dat er een afweging dient te worden gemaakt tussen het ingeroepen privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Gelet op het voorgaande is er sprake van een zekere belangenafweging die heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Verder moet worden benadrukt dat de situatie van de verzoekende partij er een is van een vreemdeling die verzoekt om een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat de verzoekende partij niet met goed gevolg kan verwachten dat een motivering overeenkomstig dit tweede lid was vereist. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Gelet op de voorziene motivering in de eerste bestreden beslissing houdt de verzoekende partij volkomen onterecht voor als zou de verwerende partij hebben nagelaten te motiveren inzake de redenen waarom volgens haar de persoonlijke belangen van de verzoekende partij niet vermogen op te wegen tegen het algemene belang dat is gebaat bij een correcte toepassing van de verblijfsreglementering die het algemene belang en de openbare orde moet vrijwaren.

De verzoekende partij gaat niet in op de concrete motieven in de eerste bestreden beslissing inzake haar privéleven in België. Zij weerlegt het motief niet dat niet blijkt dat zij voor de uitoefening van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije niet redelijkerwijze mogelijk is. De verzoekende partij betoogt weliswaar andermaal sinds 2003 ononderbroken in België te hebben verbleven, en dus nooit te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst, maar de verwerende partij stelde in dit verband net vast dat dit ononderbroken verblijf sinds 2003 in België niet aannemelijk kon worden gemaakt. Zoals reeds werd vastgesteld, haalt de verzoekende partij dit motief niet onderuit. Voorts stelt zij wel dat zij het niet eens is met het motief dat het onwaarschijnlijk is dat zij in Turkije geen familie, vrienden of kennissen heeft op wie zij tijdelijk beroep zou kunnen doen, maar laat zij na ook dit motief met concrete elementen te weerleggen. De stelling van de verzoekende partij dat het nagenoeg onmogelijk is om een negatief feit te bewijzen, doet hieraan geen afbreuk, niettemin omdat de verzoekende partij voorbij lijkt te gaan aan de verschillende mogelijke bewijsmiddelen die zij kan aanwenden om aan te tonen dat zij geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in haar land van herkomst. Zij doet zelfs geen poging om met een begin van bewijs haar bewering te proberen staven.

In de voorliggende omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat het bij het nemen van de eerste bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend. De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, geeft verder ook slechts aan dat de verzoekende partij in de actuele omstandigheden het grondgebied dient te verlaten, zonder dat dit haar verhindert om opnieuw het Belgische grondgebied te betreden en hier te verblijven van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De bespreking inzake artikel 8 van het EVRM geldt bijgevolg evenzeer voor het bestreden bevel.

Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij een onzorgvuldige beoordeling en belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM niet aan. De verzoekende partij wijst nog op haar "*werksituatie*", maar op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de in de aanvraag ingeroepen werkbereidheid en de mogelijkheid om aan de slag te kunnen gaan in een in rekening zijn gebracht. Verzoeker duidt niet concreet waarom er sprake zou zijn van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift enkele bijkomende verklaringen bijbrengt ter staving van haar sociaal netwerk in België, wijst de Raad erop dat zij de verwerende partij niet kan verwijten deze verklaringen niet in haar beslissingsvorming te hebben betrokken, nu de verzoekende partij deze pas voor het eerst in het kader van haar verzoekschrift, aan de Raad, kenbaar maakt. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan van de Raad niet worden verwacht dat hij zelf deze stukken beoordeelt. De verzoekende partij kan in een annulatieprocedure geen (her)beoordeling van haar dossier verwachten, zoals hoger reeds werd uiteengezet.

De stelling in het verzoekschrift dat zij geen gevaar zou uitmaken voor de Belgische samenleving, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij betoogt ten slotte dat er sprake is van "*algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd*". De Raad benadrukt evenwel dat de verzoekende partij de kans heeft gehad om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Ter onderbouwing van de buitengewone omstandigheden heeft zij de mogelijkheid gehad om uiteen te zetten waarom zij niet, zelfs niet tijdelijk, kan terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij kan

met haar algemene betoog niet overtuigen dat enig concreet element zoals aangevoerd in de aanvraag om de buitengewone omstandigheden aan te tonen niet in de beoordeling is betrokken of dat hieromtrent een onzorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op enig punt een verdere feitenvinding had moeten uitvoeren.

Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden vastgesteld. Een schending van de hoorplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd in zoverre zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“13. Aangezien verzoeker zich beroept op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verzoeker na aankomst in Turkije nog verdere onmenselijkheden en vernederingen dient te ondergaan:

- *Hij kan nergens terecht in Turkije*
- *Hij heeft daar geen financiële middelen.”*

2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De verzoekende partij heeft met betrekking tot artikel 3 van het EVRM in het luik omtrent de ontvankelijkheid van haar aanvraag slechts terloops vermeld dat *“art. 8 en 3 EVRM dienen te primeren, verzoeker heeft in land van herkomst niets of niemand meer om op terug te vallen”*.

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing in dit verband gemotiveerd als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene vermelding dat artikel 3 EVRM dient te primeren wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De verzoekende partij beperkt zich in haar derde middel tot de bewering dat zij na aankomst in Turkije verdere onmenselijkheden en vernederingen dient te ondergaan omdat zij er nergens terecht zou kunnen en zij daar geen financiële middelen zou hebben. Met dit vage en ongestaafde betoog doet zij geen afbreuk aan de motivering omtrent de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing. In tegendeel, zij laat andermaal na haar beweringen te staven en artikel 3 van het EVRM toe te passen op haar eigen, concrete situatie. Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat zij in Turkije bij niemand meer terecht zou kunnen. Uit het voorgaande is gebleken dat de verzoekende partij dit motief niet weerlegt.

Zij gaat eraan voorbij dat zij haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de gegeven omstandigheden toont de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst geenszins aan, zoals dit ook correct werd vastgesteld in de eerste bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU